

H. D.
KARLTON

Adelajn
LOV

Drugi deo serijala *Mačka i miš*

Prevela
Ana Carević

■ Laguna ■

Naslov originala

H. D. Carlton
HUNTING ADELINE

Copyright © 2022 by H. D. Carlton
Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

Cover designe © TRC Designes

VAŽNO OBAVEŠTENJE

Kao što neki možda znaju, prva knjiga u ovom duetu, *Ade-lajn: Opsesija*, bila je zabranjena zbog upozorenja. Međutim, neophodno je imati ga. Ono se može pronaći i na mom sajtu.

Ova knjiga sadrži veoma mračne, uznemirujuće scene poput eksplicitnog silovanja (ti opisi su detaljni, tako da vas *molim* da obazrivo nastavite). Ima i eksplicitnog nasilja i krvoprolića, mučenja, fizičkog zlostavljanja, psihičkog zlostavljanja, eksplicitnih seksualnih situacija, trgovine ljudima, trgovine robovima, psihičkog i fizičkog zlostavljanja radi seksualnog iskorišćavanja, jakog posttraumatskog sindroma i veoma specifičnih fetiša kao što su predigra s krvlju, nožem, degradacijom i somnofilijom.

Ova knjiga je **znatno** mračnija od prve. Molim vas, shvatite ova upozorenja ozbiljno. Vaše psihičko zdravlje je važno.

*Mojoj anksioznosti.
Zato što si me stvarno mučila dok sam ovo radila
i ipak sam te razbila.*

Plej-lista

Miracle – Story of the Year
Black Mirror – Sophie Simmons
No Rest for the Wicked – Klergy
Crazy – gavn!
The Death of Peace of Mind – Bad Omens
Skull & Bones – A. A. Bondy
Saints – Echos
Danger – Jacqui Siu
Will It Ever Be the Same – Young Summer
Waking Up – MJ Cole & Freya Ridings
Monster – Skillet
Tragedy – Zero 9:36
Kill for You – Skylar Grey (feat. Eminem)
Hypnotizing – Aaron Camper
Sad Season – Gavin Haley
Can't Get You Out of My Head – Glimmer of Blooms
Spellbound – Ghostly Kisses
Guest Room – Echos
Let It Burn – Red

AUTORKINA NAPOMENA

Ako ste očekivali brzi ponovni susret, onda ova knjiga nije za vas.

Ne brinite, nije manje sočna zbog toga.

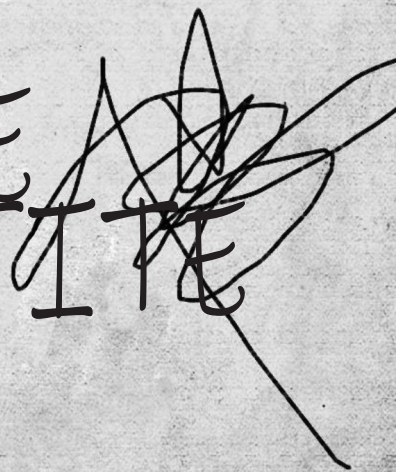
PRVI DEO

Pustite me. Pustite me. Pustite me.

Molimvasmolimvasmolimvas MOLIM VAS

MOLIM VAS
MOLIM VAS
MOLIM VAS

JEBENO
ME
PUSTITE

PRVO POGLAVLJE

Dijamant

Miris. To je prvo čulo koje mi se budi. Volela bih da je neko drugo jer me odmah preplavljaju zadah tela, parfem s daškom začina i ono što se može opisati samo kao smrad oličenja zla.

A tad mi se uključuje šesto čulo i šapuće hitna upozorenja. U opasnosti sam.

Ta šaputanja se pretvaraju u pesmu punu škripanja i galame, a ona mi ispunjava telo stravom od koje mi se srce steže. Adrenalin buja i jedva zadržavam dovoljno razuma da ostanem nema.

Polako otvaram slepljene oči, ali dočekuje me mrkli mrak. Treba mi sekunda da shvatim da mi je povez omotan oko glave.

Utom se divna obamrlost u kojoj sam se osvestila povlači i ostajem bez daha od sveprožimajućeg bola koji je smenjuje. Celo telo mi preplavljuje neopisiva agonija.

Bože, zar se ovako osećam zato što sam živa? Nemoguće je da je smrt ovakva. Bila bih mirna da sam umrla. I jeste da sam se zaljubila u progonitelja, ali neka sam prokleta ako nisam pala s prave strane rajskih dveri.

Jebeno sam to zaslužila.

Uprkos bolu, naprežem mozak da razmislim i setim se šta mi se jebeno desilo. Maglovito se sećam da mi je Daja slala poruke u kojima me je molila da dođem. Uznemirila sam se pošto se nije javila kad sam je zvala. Ušla sam u svoj automobil, farovi, panika, poletela sam napred i onda ništa.

I sad sam ovde... gde god to bilo. Ali nisam na sigurnom.

Pobogu, da li mi je uopšte Daja slala te poruke? Je li se i njoj nešto desilo?

Zbog te mogućnosti me preplavljuje još jedan nalet strave. Scenariji naviru i bujaju sve dok ne podlegnem anksioznosti i očajanju. Ona bi mogla da bude povređena i u ozbiljnoj nevolji.

Jebote – *ja* sam povređena i u ozbiljnoj nevolji, a nemam predstavu kako da se jebeno izvučem iz ovoga.

Disanje mi još više ubrzava, a srce mi toliko mahnitno lupa da me ti udarci u grudima fizički bole. Potrebna mi je sva preostala snaga da ne pustim ni glasa.

Gde sam, jebote?

Gde je Zejd?

Utom čujem tihe, jednolične glasove. Prigušeni su bubnja-njem u ušima, ali ipak postaju ujednačeno glasniji. Čuljim uši ne bih li čula uprkos lupanju srca i bolu koji mi se širi telom kao vodeni balon.

Nekim čudom i agonija ima svoj glas, i jebeno je bučan.

„Zi će je tražiti“, govori tihi muški glas. „Ali biće sve u redu kad stignemo do Garisona i rešimo se kombija. Brzo ćemo je odvesti tamo.“

Jedno sećanje me tresne po glavi – fleševi kako me izvlače iz automobila i bol od srce i metala koji mi seku kožu. To objašnjava zašto mi leđa gore.

Jebeo su me oteli – *očigledno*. Mora da Društvo stoji iza ovoga. Zejd mi je rekao da sam im meta i znam da je postavio stražare ispred *Vile Parsons*. Mora da su iskoristili Daju kako bi me izvukli napolje, što znači da je velika mogućnost da su se domogli i nje.

Jebote, baš sam budala.

Nisam se ni zapitala da li je reč o zamci kad se Daja nije javila na telefon. Toliko sam žurila da stignem do nje za slučaj da je povređena ili u nevolji da mi čak nije palo na pamet da pozovem Zejda. Ne samo da sam time mogla da se spasem, nego sam mogla da pomognem i Daji.

Zatvaram oči i jecaj mi se prikrada u grlo. Suza mi klizi između trepavica i grudi mi se tresu od napora da se ne slomim. Sama sam jebeno kriva za ovo.

Zejd me je bezbroj puta upozorio da su se namerili na mene, a ja sam ušetala pravo u prvu zamku koju su mi postavili.

Baš si budala, Adi. Jebena budaletina.

„Stvarno misliš da će moći da je sakriju od njega? Govorimo o jebenom Ziju, čoveče“, odgovara drugi glas s blagim hispaniskim naglaskom.

„Samo ćemo dati Društvu ono što su tražili. Koga se više plašiš? Njih ili Zija?“

Jebote, *jeste* me otelo prokletu Društvo. Zнала sam, ali zbog ove potvrde mi sveža doza adrenalina prostruji venama.

Ne znam zašto su me ubacili u ovo sranje, ali moraju da me izvade iz ove usrane oskudne salate; ne pripadam ovde. Mesto mi je u salati punoj voća i povrća. Među zdravim stvarima koje me neće izgurati s puta i zarobiti.

„Više bih voleo da jebeno ne moram da biram“, promrmlja drugi čovek.

Zvuk koji podseća na udarac dlanom po nečijem ramenu ili leđima da ga ohrabri. „Šteta što nemaš izbora, Rio. Nije ni važno. Ova ženska vredi milione. Hoću reći, imamo jebeni dijamant. Zamisli samo, batice – Zijeva riba, jedna jedina, na aukcijskom podijumu. Znaš koliko on neprijatelja ima? Ljudi će zapeniti zbog mogućnosti da im njegova ženska postane igračkica. Dobiću svoj deo od Maksa, a tebe će Društvo platiti, siguran sam u to. Bićemo jebeni bogatuni.“ Zacereka se kao hijena. „Kad legne kinta, moći ću da kupim svoje prokletu privatno ostrvo!“

Bes prostruji mnome zbog njegovih bezosećajnih reči, kao da sam kuća na prodaju.

„Ne zamišljamo uživanje na isti način. Moraćemo da se krijemo zajedno s njom. Bar dok je Zi živ“, odgovara drugi čovek, Rio. Njegovo ime zvuči poznato i kao kroz maglu se sećam da je neko uzviknuo njegovo ime kad su me izgurali s puta.

„Ne brini, čoveče. U prednosti smo jer je ritual večeras i siguran sam da će Društvo roknuti Zija, ovako ili onako. Oni će nas zaštititi.“

Jedini odgovor koji dobija jeste podrugljivo otpuhivanje.

Gospode bože, stvarno sam najebala. Suze mi se sakupljaju u uglovima očiju i, koliko god se trudila, ne mogu ih sprečiti da se izliju kao dve reke ispod poveza.

Jedva uspevam da potisnem jecaj koji i dalje preti da se omakne i grebe me sve do unutrašnje strane zuba.

Diši duboko, Adi. Čemu te je Zejd naučio?

Potrebno mi je nekoliko trenutaka da priberem misli, ali konačno se njegov glas probija.

Ostavi dokaze.

Stiskajući zube zbog bola, polako vučem sebi kosu dok ne iščupam nekoliko vlasi. Oštre žaoke se ne mogu meriti s agonijom u ostatku tela.

Trudim se da mi pokreti budu što kraći i sporiji. Pošto imam povez, nemam predstavu mogu li da me vide. Jedan pokret krajičkom oka može im otkriti šta radim.

Pomeram prste dok se dlake ne odvoje i ne padnu.

Posežem za još kose, ali tad nailaze na veću izbočinu na putu i ne uspevam da zadržim jauk koji mi pobegne iz grla.

Dvojac u tom trenutku nije pričao, ali deluje kao da je u sobi punoj ljudi začas zavladao grobna tišina.

„Dobro došla u svet živih, dušice“, odgovara mazno jedan od njih, onaj koji me je nazvao dijamantom.

„Kuda me vodite?“, pitam promuklo.

„U tvoj novi dom – pa, privremeni dom“, ispravlja se. „Ko plati najviše, obezbediće ti trajan dom.“ Nasmehuje se kao da sam kuće koje će upravo usvojiti porodica puna ljubavi.

„Super“, prokrkljam. „Zvuči kao da sam dobila na lutriji.“

Jedan se neveselo nasmeje – ali sad zvuči kao Rio. „Čvrsto se drži tog smisla za humor, malena. Biće ti potreban tamo kud ideš.“

Pre nego što zaustim da odgovorim, osećam ubod u ruku. Čini mi se da mi se vatra širi venama.

Oštro udišem. I to je poslednji udah pre nego što zavlada tama.

„Vitalne funkcije su nestabilne i pritisak joj opada. Moramo da je priključimo na infuziju.“

Promeškoljim se; nepoznat glas zvuči izobličeno zato što mi zvoni u ušima.

Agonija mi plamti u svakom centimetru tela, ali osećam se kao da sam pod vodom i borim se da isplivam, ali i uzmičem od toga jer naprosto znam da će se bol samo pogoršati. Obavijena sam vatrenim pokrovom, plameni jezici mi ližu nervne završetke i vrelina je sve jača što sam bliže svesnosti.

Osećam ubod u ruci, a zatim slede prigušeni glasovi s različitih strana.

„Dislocirano rame, povreda glave, posekotine po celom telu.“ Glas utihne pa se vraća kao grubi uzvik koji mi se penje uz kičmu.

„Dodavola, ovo nije jebena bolnica u kojoj imam potrebnu opremu. Koliko znam, možda ima i unutrašnje krvarenje.“

„Ma daj, čoveče, malopre je bila dobro“, odgovara drugi pomalo zabrinuto. Riov pajtaš, čini mi se.

„Dobro? Ne mogu znati koliko je povređena. Očigledno je udarila glavu. Možda krvari i umreće za nekoliko sekundi. Možeš da mi nađeš CT skener?“ Dočekuje ga tišina umesto odgovora, tako da promrmlja: „Tako sam i mislio.“

Tama se probija kroz ivice svesti, preteći da me ponovo proguta. Zakukam i nečiji prsti mi otvaraju oči. Jarko crveno svetlo je upereno u njih, ali jedva ga primećujem.

„Gospođice, možete li mi reći šta vas boli?“

Svetlost zaklanja stariji čovek koji se nadvija nada mnom. Lik mu je zamućen, ali razaznajem čuperke sede kose, guste brkove i bledoplave oči.

Rastvaram usne, ali jezik mi se zalepio za nepce.

Pobogu, šta su mi ubrizgali? Šta god da je, od toga sam dezorijentisana i vrti mi se u glavi.

„Znam da vas trenutno mnogo boli, ali moram da znam šta vas boli.“

Sve. Sve me jebeno boli.

„Moje... rame“, prokrkljam konačno. „Moja glava.“

„Još nešto? Grudi ili stomak?“

„Leđa“, prodahćem, ponovo se setivši kako su me izvukli iz automobila. Osećam se kao da su mi sekli leđa rendetom za sir.

„Je li to sve?“, navaljuje čovek.

Klimam glavom jer su neprestana pitanja iscrpljujuća. Boli me još hiljadu mesta na telu, ali snaga me je izdala i mnogo sam umorna.

„Daću vam anesteziju kako bih se postarao za vas, u redu?“

Odjednom jasno vidim okruženje i čovekove crte lice se izoštravaju. A vidim i drugog čoveka kako stoji iza njega, premešta se s noge na nogu i posmatra nas.

Vreme je za spavanje, princezo.

Tamne bezdane oči i pakosni kez – Rio. On me je izvukao iz automobila. Ne mogu da se setim tog razgovora, ali znam da je rekao još nešto. Ne mogu da razmišljam zbog neumoljivog bubnjanja u glavi.

Tek što mi se pogled fokusirao, ponovo mi se muti pred očima i kapci mi težaju. Ne mogu da se borim protiv jakog nagona da samo zažmurim.

Ne želim da se borim protiv njega. Ne kad će me to osloboditi bola.

Adi, malena, moraš da se boriš zbog mene, važi? Moraš da preživiš dok ne dođem po tebe.

„Koliko je oštećena?“

To pitanje me prene iz plutanja po bezdanoj jami, u kojoj obitava samo iluzija Zejdovog glasa. To nije stvarno – njegov glas nije zaista tamo. Međutim, deluje veoma stvarno. Toliko me smiruje da se borim da ostanem tamo kako bih ga slušala.

„Šta misliš? Izgurao si je s puta.“

Ljutiti odgovor prati bujanje tupog bola koji mi pulsira celim telom. Čujem uzdah, a onda stariji čovek nastavlja.

„Ostaće joj nekoliko ožiljaka od srče na leđima. Imaš sreće što su relativno čisti, tako da ožiljci neće biti mnogo strašni.“

„To će joj umanjiti vrednost“, promrmlja glas, suviše tih da bih razabrala ko je to rekao.

„Jebeo umukni, platiće ti bez obzira na to. Šta te jebeo briga?“

„Uh, možda me je briga zato što je *moj* život ugrožen zbog tvoje glupe greške? Pobogu, Rio, znao sam da je povređena, ali ne *ovoliko*.“

Šta god da je Rio hteo da kaže, prekida ga nepoznati glas – to mora da je doktor.

„Ima trideset šavova između dve veće posekotine zato što si je vukao preko oštrog metala i srče. Nisi mogao očekivati da to neće ostaviti trajnu štetu“, kaže, jasno se stavljajući na stranu Rivog drugara.

„*Dođavola*, Rio. Shvataš da će to možda naplatiti iz mog džepa? Tražio sam da mi pomogneš, a ne da sve sjebeš.“

„A kako si jebeno očekivao da je izvučem iz kola, a? Da ih podignem kao jebeni Supermen pa otkotrljam u stranu i iznesem je kao neki heroj?“, promrsi Rio.

Grudi mi se stežu. Njegov grubi glas podseća na škripanje noktima po tabli. Već sam se previše puta probudila uz *taj* prokleti glas. I svaki put me nedvosmisleno podseti da sam uvučena u košmar iz kog još nisam našla izlaz.

„Da nisi tako jako udario kola, ništa od ovoga se ne bi desilo, govno jedno.“

„Da *ti* nisi bio toliko jebeno drogirani i urlao mi na uvo, onda bi ti jebeno vozio kao što je bilo *dogovoreno*.“

„Gospodo, hajde da se smirimo. Budna je. Pritisak joj se podiže.“

Zastaje mi dah, ali i ne pokušavam da se pretvaram. Polako otvaram oči i ugledam tri čoveka koji zure u mene kao da sam laboratorijski pacov usred eksperimenta.

Jebeno užasnog eksperimenta.

Pogled mi se prvo sreće s pogledom tamnih očiju. Gotovo su crne i beživotne od nedostatka topline. Svetlosmeđa koža mu je pokrivena tetovažama, a prvo mi privlači pažnju lovorovo lišće s obe strane vrata. Nosi zakopčanu kožnu jaknu, ali crne tetovaže mu se uvijaju oko šaka i prstiju, što nagoveštava da je verovatno pokriven njima. Ima oštre crte lica, izvijene guste obrve, a iz kratke crne kose izviruje mu ožiljak koji upotpunjuje njegov gotovo divljački izgled. Bio bi privlačan da ne izgleda kao da bi me radije video mrtvu.

Prelazim pogledom na čoveka pored njega; izgleda prljavo i od droge ima kraste na licu. Neuredna masna kosa pokrivena je kačketom okrenutim naopak, tregerica mu je prljava a pantalone prevelike. Prepoznajem ga kao drugog čoveka koji me je oteo.

Konačno pogledam trećeg muškarca – za koga pretpostavljam da je doktor. Seda kosa, plave oči, gusti brkovi i lice koje

bi bilo sasvim glatko da nije izborano. Doktorov pogled je blaži i odgovara boji njegovog glasa. Međutim, nešto mi je mutno u vezi s njim. Jak osećaj koji ne mogu da objasnim.

Skrećem pogled jer osećam hladno podrhtavanje duboko u kostima. Tupi, pulsirajući bol postaje oštiji, ali nije ni blizu onom s kojim sam se probudila u kombiju. Šta god da su mi dali protiv bolova, dejstvo počinje da slabi, a neće mi biti ispod časti da molim za još.

Svi mišići me toliko bole da mi se čini kako mi se tvrda ljuštura oblikovala oko kostiju. Neverovatno sam kruta i svaki pokret me žiga.

Dišem duboko ne bih li skrenula misli s bola pa gledam oko sebe. Nalazim se u zamračenoj beloј sobi. Izgleda... sterilno. Nije čisto kao u bolnici, gde sam očekivala da ću biti, ali nismo ni u tamnici.

Nisam sigurna zašto sam to očekivala.

Prljavi beli zidovi, betonski pod i metalni ormarići duž gotovo svakog zida. Pored bolničkog kreveta stoji veliki metalni sto s činijom i nekoliko instrumenata poređanih na krvavoj tkanini.

Po celoj prostoriji su raspoređeni razni aparati. Iako ne prepoznajem većinu, poznati su mi aparat koji bipće pored mene i prati moje vitalne funkcije kao i infuzija koja mi vodi direktno do ruke.

Doktor uzima kartonsku čašu sa stola pored mog kreveta i pruža mi je.

„Pijte polako“, kaže.

Drhtavim prstima prihvatam čašu i otpijam gutljaj. Hladna voda deluje kao držanje leda na opekotini. Bolno je, ali pomaže.

Bockavo belo ćebe pokriva me do struka. Spuštam pogled i vidim da na sebi imam samo svetloplavu haljinu.

Ne znam zašto mi to najviše smeta. Vide dokaz toga koliko je hladno ovde.

Videvši gde gledam, doktor progovara: „Izvinjavam se zbog vaše odeće. Morao sam da je isečem kako bih otkrio povrede i postarao se za njih.“

„Možeš da zahvališ Riju na tome“, promrsi prljavac sebi u bradu. Dovoljno glasno da čujem, iako mi huči u ušima od straha koji mi ujednačeno kola venama.

„Jebeno začepi, Rik“, brecne se Rio. Naglasak mu je izraženiji od ljutnje. „Ili ću te ubiti svojim rukama i, za razliku od tvog dragocenog dijamanta, za tobom niko neće žaliti.“

Ovo... ovo je užas kakav nikad nisam osetila. Nema nikakve veze sa strahom koji je Zejd izazivao, a pogotovo ne s jeftinim uzbuđenjem od ukletih kuća i strašnih filmova. Ovako se osećaš kad si zaista potpuno najebao.

Monitor odaje moje telo jer se bipkanje ubrzava i doktor zabrinuto pogleda aparat.

Ne sećam se gotovo ničega posle sudara. Međutim, kao kroz maglu se sećam kako se Riovo lice nadvijalo nada mnom dok me je izvlačio iz automobila. Pomerio je usta, ali nisam razabrala reči. Sve osim četiri.

Vreme za spavanje, princezo.

„Gde sam?“, pitam šapatom pa se nakašljavam ne bih li se rešila sekreta u grlu.

„U jebenom *Ric-Karltonu*, princezo. Gde drugde?“, otrese Rio, i dalje namršten od besa.

Rik ga pogleda s optužujućim izrazom na rošavom licu, ali ćuti jer je očigledno ozbiljno shvatio Riovu pretnju.

Rio je očigledno uprskao i deo mene se nada da će ga ubiti zbog toga.

„Ja sam doktor Garison“, predstavlja se sedi čovek i namerno staje ispred Rija. Gutam knedlu i ne progovaram. Ako taj smutljivac očekuje da mu kažem kako se zovem kao da je ovo jebeni razgovor za posao, onda može da nabije stalak za infuziju sebi u dupe.

„Kako se osećate?“, pita i korakne prema meni. Narogušim se, ali pre nego što stignem da mu kažem kako se tačno osećam,

on nastavlja da zapitkuje jer je verovatno naslutio da ću mu odbrusiti. „Nagađam da vas boli glava. Da li vam je muka?“

Skupljam usne u tanku crtu. Verovatno je dobro što je preformulisao pitanje. Moj dugi jezik će mi samo doći glave ako ga ne držim za zubima.

Neću se izvući kao sa Zejdom – mada je pitanje koliko sam se „izvukla“. Čak i kad sam se usrala od straha kad se prvi put pojavio, uvek sam se osećala neobično sigurno dok sam ga izazivala do krajnjih granica, kao da sam duboko u sebi znala da me on nikad ne bi zaista povredio. Što ima smisla sad pošto je uspeo da mi se podvuče pod kožu.

Taj čovek je neverovatno opasan... po sve osim po mene. Čak i kad je uperio napunjen pištolj u mene i nije ga koristio samo kao oružje.

Ali ovi ljudi? Ne samo da bi me povredili nego i ubili.

„Muka mi je“, otresam, i dalje promukla. Doktor Garison petlja s infuzijom pa zamenjuje praznu kesu novom. Nadam se da je morfijum.

Iskapim ostatak vode u čaši, ali usta su mi i dalje suva. Koliko god puta oblizala ispucale usne, nisu dovoljno vlažne.

„Doživeli ste prilično jak potres mozga. To znači da ćemo morati budno da motrimo na vas. Hoću da se uverim da neće doći do novih povreda.“ Dobacuje gnevan pogled drugoj dvojici. Čini mi se da su se već raspravljali u vezi s tim.

Usta mi se sama pomeraju i otvaraju da mu kažu da ne gubi vreme – druga dvojica će se pobrinuti da moje telo istrpi još mnogo povreda.

Rio kao da nasluti moju nameru i umeša se: „Izazivam te.“ Glas mu je strog i preteći, što mi privlači pažnju. „Pička će ti biti upotrebljiva čak i ako imaš povrede na mozgu.“

Zatvaram usta i ponovo skrećem pogled na doktora Garisona. On skuplja usne u belu crtu. Ne izgleda zadovoljno Riovim grubim rečima.

Umukni, Adi. Upravo smo to prešli, glupačo.

„Doživeli ste teške povrede i, bez obzira na to šta bilo ko kaže“, dobacuje Riju prekoran pogled, „potrebni ste nam u najboljoj formi.“

Potrebna sam im u formi kako bih vredela bilo šta. Ipak, ne bunim se, ne kad mi to koristi. Ako se oporavim, povratiću snagu da pobegnem.

Obiluzujem usne i pitam: „Koji je danas dan?“

„Stvarno misliš da je to važno?“, zareža Rik. „Nije na tebi da postavljaš pitanja.“

Dajem sve od sebe da ne odgovorim. Usne mi podrhtavaju od potrebe da izruče ružne reči pune mržnje. Ali uspevam da se uzdržim.

„Četvrtak“, odgovara doktor Garison, ne obraćajući pažnju na besan pogled štrokavca.

Četvrtak...

Već je prošlo pet dana od udesa.

Zejd me već traži. Verovatno je van sebe i ubilački raspoložen... Pobogu, verovatno će ubiti mnogo ljudi. Ne, on će to *svakako* uraditi. I kad mi se osmeh prikrade na usne, zasigurno znam da me je taj čovek potpuno pokvario.

„Je l' nešto smešno?“, pita Rik. Potiskujem osmeh i odmahujem glavom iako razmišljam samo o tome da će, iako ću možda poginuti, svi oni umreti. I njihov kraj će biti mnogo gori od mog.

Dok se nižu fantazije o tome kako će Zejd sejati pustoš, kapci mi težaju i mali nalet adrenalina koji me je držao popušta pred iscrpljenošću.

Tri čoveka me pažljivo gledaju. Iako sam slomljena i imam potres mozga, ne moram da budem mnogo pametna kako bih znala da me nisu drogirali morfijumom.

Pogled mi se zaustavlja na Riju. Kapci mi se nehotice sklappaju i mučim se da ih otvorim. Usne mu se izvijaju i zajedljiva razgaljenost plane u njegovim mračnim jamama.

„Vreme za spavanje, princezo.“

8. jun 2008.

Šta sam jebeno uradila da ovo zaslužim?
Imam dvadeset godina. **DVADESET
GODINA**. I sad ću umreti. Gospode. I
u glavi mi je samo šta će biti s mojom mladom
sestrom. Mama ne bi umela da se stara o njoj ni da
joj život zavisi od toga.

JEBOTE. I moja sestra će umreti.

To saznanje... To me boli mnogo više od onoga što
mi ovi muškarci rade. Od onoga što mi Frančeska
radi.

To je fizički. Oni nemaju moć da me psihički slome
jer sam već jebeno slomljena.

Moli

DRUGO POGLAVLJE

Lovac

Ljudi veoma retko uspevaju da me iznenade.
Očekujem najgore od svih, čak i od sebe. *Pogotovo*
od sebe.

Međutim, kad se taj glas probije kroz izmaglicu agonije u mojoj glavi, osećam samo zapanjenost i hladni metal naslonjen na potiljak.

„Drago mi je što si to uspeo da prokljuviš, Džejsone Skote. A sad hoću da vidim te ruke inače će jedan metak prosvirati obe jebene glave.“

Ono što osećam odraženo je na Džejovom klonulom licu. Razrogačuje oči dok zgranuto izgovara: „*Ti?*“

„Da. Ja.“

Jebem... ti.

Misli mi se roje dok se prisećam svakog susreta s njom i pokušavam da otkrijem kako mi je ovo jebeno promaklo – promaklo mi je da je ona vuk maskiran u ovcu.

Igrala je svoju ulogu mnogo jebeno dobro.

„Znaš, ovo me je stvarno povredilo“, promrsim kroz stisnute zube. Mišić u bradi mi igra.

„Zašto li mi se čini da ćeš preboleti?“

Muški napaćeni krik odjekne negde sleva, ali gust dim skriva čoveka.

Bomba je negde eksplodirala i bacila me na kameni oltar koji su koristili za žrtvene rituale. Nemam pojma koliko sam se jebeno povredio, ali ako je sve jači bol u celom telu ikakav pokazatelj, moram da odem u bolnicu.

A nije mi potrebna jebena proročica da mi kaže kako u skoroj budućnosti neću dobiti pomoć.

U veštačkoj podzemnoj pećini i dalje vlada pometnja, a bolno, užasno cviljenje se odbija od kamenih zidova i pogoršava mi bubnjanje u glavi.

Društvo žrtvuje decu u ovoj paklenoj rupi. To je nekakva inicijacija da bi se pridružili klubu koji će im obezbediti dovoljno nedužnih za silovanje i ubijanje.

Snimci su procurili na mračni veb, a to se prvi put dogodilo pre devet meseci. Otada sam se danonoćno trudio da upadnem u ovaj ritual.

I konačno sam u tome uspeo.

Međutim, Društvo je očigledno znalo šta smeram i pripremila se za moj dolazak.

Den – čovek koji me je uveo – pomenuo je kako su uhvatili krivca koji je objavljivao snimke.

Kad se još jedan snimak pojavio na internetu, bio sam previše rasejan da shvatim kako je reč o zamci. Snimak je namerno pušten jer su znali da ću ga videti i naći načina da se infiltriram u klub. Namamili su me kako bi me smakli.

„Koštao si me jedne devojčice, Zi“, kaže kučka iza mene.

„Zvučiš kao da si znala da postoji ta opasnost“, odgovaram pomalo zadihano. Čak me i jebeno disanje boli, a bol postaje gori iz časa u čas.

Devojčicu koju su na oltaru ponudili trojici muškaraca pored mene izneli su odavde, nadam se pre eksplozije. Poverio sam je jednom svom čoveku, Majklu, i otada ga nisam čuo.

„Na noge – obojica. Idete sa mnom.“

„Možda sam trenutno malkice sjeban, ali nemoj očekivati da te neću ubiti kad mi se ukaže prva prilika“, upozoravam je, umalo ne zakukavši od grča u leđima. Da me jebeš, najviše od svega bih voleo da je ovo sranje kao u filmovima gde nastavljaš da spasavaš svet odmah pošto te detonacija bombe oduva.

„Nećeš to uraditi, Zi. Zanima li te zašto?“

Ukočim se jer mi se stomak već uvrće. Kao da je ajkula iz čuvenog filma otvorila ralje, a moje srce je plivač koji ne sluti da će uskoro biti progutan. Bolje bi joj bilo da ne kaže ono što jebeno mislim da će reći, inače ću odlepiti.

„Kunem se u sve što je sveto da ću te uništiti ako si mi takla devojku“, odgovaram preteći mirno.

Ona ne odgovara i to govori dovoljno, tako da mi pada mrak na oči. Ne vidim ništa dok cunami besa tutnji mnome. Stežem pesnice, pokušavajući da zavladam sobom.

„Zejde.“

Hitnja mi lupa po strpljenju, vrišti da ustanem i pronađem svog malog miša. Moram odmah da je pronađem pre nego što je odvedu predaleko.

„Zejde.“

Ko zna koliko su je daleko već odveli. Koliko su je gadno povredili.

Telo mi se kruti pri toj pomisli. Glavom mi prolaze slike svega što bi mogli da joj rade. Ako je samo pipnu...

„JEBOTE, ZEJDE! Pogledaj me, čoveče.“

Džejov glas mi konačno dopire do mozga, ali ne vidim ga. Ne vidim *ništa*.

Ona mi jače pritiska pištolj uz glavu da me upozori. Ne sećam se da sam se pomerio, ali sad sam na kolenima i leđa su mi prava dok gledam ispred sebe. Ne vidim ništa, osim kako ovoj kučki zubima kidam jedan deo tela za drugim.

„Ostani dole“, prosikće ona iza mene.

„Pusti mene... jebote, napraviće neku glupost“, brza Džej povišenim glasom od panike. U glavi mi sevne bol od pesnice

koja mi poleti u slepoočnicu. Vid mi se vraća i pojavljuje se lice mog pomoćnika. Oči boje lešnika su mu samo nekoliko centimetara od mojih.

„Jebeno se saberi“, zarezži kroz stisnute zube. Vena na slepoočnici mu damara i znoj mu curi niz crveno lice.

Šaka mi je obavijena oko cevi koja mi je čvrsto pritisnuta uz glavu i samo me nekoliko sekundi deli od toga da joj je izvučem iz stiska.

„Pusti“, naređuje mi Džej oštro. „Imaš sreće što već nemaš metak u prokletoj glavi. Ne možeš još da je ubiješ.“

„Volela bih da pokušaš“, promrsi ona, gurkajući me pištoljem. Stiskam vilicu, puštam cev i naslanjam dlanove na kolena. Mišići mi toliko jako vibriraju – toliko brzo da izgleda kao da mi je telo mirno. Međutim, osećam svaki drhtaj kad ona nastavi: „Možda misliš da si moćan, ali te mrvice moći nisu ništa naspram moje. Mogu se pobrinuti da nestaneš i niko nikad neće znati da si uopšte postojao.“

Dođe mi da zarezim samo da bih joj pokazao koliko greši, ali zasad ostajem nem. Džej je u pravu. Ona mi drži pištolj naslonjen na glavu i može me ubiti za samo nekoliko sekundi. Metak je brži od mene i ne sumnjam da bi ostvarila svoju pretnju i ubila Džeja posle mene.

Zatvaram oči, duboko udišem i povlačim se u ono zastrašujuće mesto na koje sam retko morao da zalazim. Utrnulost se širi i uzavreli gnev se povlači pred mirom. Um mi utihne. Otvaram oči i vidim kako Džej brzo ispravlja leđa.

Šta god da je video, uznemirilo ga je.

Moram da se izvučem iz ovog škripca kako bih pronašao Adi. Tek tad ću biti više nego raspoložen da pokažem ovoj pički za šta sam tačno sposoban. Ovaj svet će se jebeno pušiti, a ja ću držati njeno lice u vatri i gledati kako se topi od mog besa.

„Jesi li je uhvatila?“, pitam. Znam da jeste, ali ipak moram da čujem potvrdu.

Osećam kako mi toplim dahom prelazi po uvu pre nego što odgovori tim tihim podrugljivim glasom. „Jesam. Uхватила sam je i prodaću je samo onima s najbolesnijim željama. A ti ne možeš ništa da učiniš u vezi s tim.“

Otkako sam osnovao *Zi*, prezirem jedno – imam veoma bujnu maštu. To je prokletstvo u ovom poslu. Kad god vidim da je novi snimak objavljen na mračnom vebu ili saznam za novi lanac – prvo što mi pada na pamet jesu sve izvitoperene, bolesne stvari koje rade tim ženama i deci.

Moj um me muči tim slikama. I kasnije će me mučiti, s tim što će sad povređivati moju devojkicu.

Ali sad? Jebeno mi je drago zbog toga.

Zato što trenutno uživam u zamišljanju svih načina na koje ću ubiti Kler Vilijams.

„Dakle“, počnem pa prostenjem zbog naročito jakog žiganja u leđima, „Mark te nikad nije zlostavljao, zar ne?“

Ona se zasmeljli. „O, jeste me zlostavljao. Samo nije znao šta to znači za njega kad god me je dodirnuo. Glupson nikad nije shvatio da sam ja povlačila konce. Bio je mnogo glup.“

Obilazi Džeja i mene, i dalje mi držeći pištolj uperen u glavu dok podiže crvene usne u podrugljiv kez. Boja na njenim usnama slaže joj se s kosom. Jarko je crvena i uvija joj se oko lica i ramena pokrivenih ogrtačem. Za vreme rituala je bila tajanstvena osoba s kapuljačom koja mi je ponudila nož iako je dobro znala da nikad ne bih ubo devojkicu. Umesto toga, sečivo je našlo put u grkljan nekog drugog.

„To je ono najbolje kod muškog roda. Niko od vas ne vidi dalje od sopstvene guzice da bi uopšte pomislio kako možda žena drži uzde. Nikad niste posumnjali na plahu, zlostavljanu ženicu jer ste svi pretpostavljali da sam *slaba*.“

Zajedljivo se nasmejem. „Nije tačno. Nisam sumnjao na zlostavljanu ženu samo zato što nisam mogao da zamislim da jedna žrtva aktivno zlostavlja druge nedužne žene i decu.“

Ona se pakosno osmehuje i savija u struku kako bi joj se zelene oči našle u ravni s mojim.

„A ja ne mogu da zamislim kako čovek koji stavlja život na kocku da bi spasao te žrtve primorava nedužnu devojkicu na vezu.“

Zurim u nju, a ona me pažljivo posmatra kako bi videla neko osećanje. Pružam joj samo jedno – zabacujem glavu i prasnem u smeh.

„Jesi li me uhodila, Kler?“, pitam razgaljeno i ponovo joj uzvraćam pogled.

Ona još više podiže usne. „Svi smo licemeri, Zi“, kaže, ne obraćajući pažnju na moje bockanje. Ispravlja se. „Jedina razlika između nas dvoje jeste što sam odlučila da zarađujem na svim paćenicama ovog sveta. Nikad neće prestati da zlostavljaju one koje smatraju slabim. Niti će ikad prestati da ih siluju i ubijaju. I zato sam odlučila da ću, ako već moramo da živimo u takvom svetu, imati neku korist od toga.“

Lice mi je bezizrazno, samo stiskam zube jer se grčevi u leđima pogoršavaju.

Jebiga. Stvarno mi je potrebna bolnica.

Ali Adi mi je potrebija.

„Mogla bi da radiš toliko dobrih stvari na tom položaju“, cepti Džej, iskrivljenih crta lica od gađenja. „Imaš ogromnu moć. I odlučila si da pomažeš patrijarhatu umesto da to *promeniš*.“

Ona zareži, okreće pištolj prema njemu i naslanja mu ga na slepoočnicu. Džej se kruti, ali ne uzmiče. Mišići mi se koče i pulsirajući bol se povlači dok gledam kako joj prst poigrava po obaraču.

Ako pritisne taj obarač... smrviću joj vrat čizmom pre nego što metak prođe Džejju kroz mozak.

„Nisi u pravu.“ Prelazi pogledom na mene. „Recimo da si uništio sve lance, Zi. Recimo da si postigao ono što si namerio da uradiš? Zar stvarno veruješ, čak i na trenutak, da će *ostati*

tako? Ha! Čim se prašina slegne, zlo će već ponovo graditi svoje carstvo, samo jače i bolje nego ranije.“ Gleda u Džeja i mene kao da se zavaravam.

„*Nikad* nećete istrebiti zlo. Nikad.“

Ne greši, ali to ne znači da ne mogu probušiti ogromnu rupu u septičkoj jami zlih duša i napraviti moćan vakuum. Ne obmanjujem se da ću za života moći potpuno da stanem na kraj trgovini ljudima. Međutim, to nikad nije bila jebena poenta. Poenta *jeste* da spasem te devojke – tu decu – i pobrinem se da što više njih dobije drugu životnu priliku.

Oduvek sam nameravao da rasturim vladinu kontrolu iz senke i umešanost u trgovinu ljudima. Samo to će biti velika stvar za svet.

Borba će se nastaviti i kad mene ne bude. Sunce će eksplodirati i Zemlja će se raspasti pre nego što nastane savršen svet. Ljudi će se istrebiti pre nego što se to dogodi.

A *Zi*? *Zi* neće otići nikuda, čak i kad budem dva metra pod zemljom. Obučiću pokolenje koje će preuzeti borbu, a ono će učiniti isto.

Tad se Kler osvrne preko ramena i primećujem kako nam prilazi čovek s velikom kapuljačom navučenom na glavu. Jasno mi je kog je pola samo zato što je građen kao Ajfelov toranj okrenut naopako. Ogrtač se zateže preko preširokih ramena, šavovi samo što ne puknu i onda se tkanina spušta do kokošnjih nogu.

Drkadžija je toliko često preskakao dan za noge u teretani da ih više i ne vidi koliko su mršave.

„Vozilo je spremno“, kaže glasom dubljim od Marijanskog rova.

Kler se okreće prema meni, spušta pištolj dok čovek podiže svoj, pa pokazuje kažiprstom gore-dole.

„Gore“, drekne. „Smesta.“

Ravnomerno izdišem pa se teram da se pomerim, stisnuvši zube zbog bolova u telu.

Stenjući, ispravljam se i skrećem pogled na crvenokosu zmiju pored sebe. Dovoljno je hrabra da mi uzvрати pogled bez trunke straha. Siguran sam da je navikla da je muškarci, koji po svojoj prirodi ulivaju strah, gledaju s visine. Međutim, Kler nikad nije imala posla s muškarcem kao što sam ja.

„Šta misliš da ćeš da radiš sa mnom?“ Izazivam je dok je gledam prezrivo kao da je malo dete koje misli da vas može pobediti u obaranju ruke. „Nije lako izaći na kraj sa mnom, Kler.“

Izvija usne u tajanstveni osmeh i nezabrinuto mi se približava, što je predstava da mi pokaže kako se ne plaši.

„Patrik će vas odvesti u našu sobu za isleđivanje. Postavićemo vam nekoliko pitanja.“ Potapše me po obrazu, istom merom mi uzvativši prezirom. „Bićeš koristan i daćeš nam sve podatke koji su nam potrebni. Kako tvoja organizacija funkcioniše i koju ilegalnu tehnologiju koristite zajedno sa svim informacijama koje si sakupio u godinama kad si bio terorista. A onda ću te naterati da gledaš svoju devojčicu s njenim novom gospodarom pre nego što te lično ubijem.“

Divlje se osmehujem, kezeći zube dok se naginjem da joj pokažem zašto bi trebalo da se mnogo jebeno plaši.

„Bolje proveriti jesu li ovi konopci čvrsti“, zarezim. Uglovi očiju joj se zaoble, nagoveštaj straha brz poput munje. Jeste da je kučka hladna kao led, ali to je ne čini imunom na moju vatru.

„Vodi“, ohrabrujem je i pokazujem rukom ispred sebe. Kler me odmerava od glave do pete, namrštena zbog mog nadmenog tona. Navikla je da joj ljudi cmizdre ispred nogu i povijaju se njenim naređenjima kao metal ispod baklje.

Tek će naučiti da ja nikad nisam bio takav čovek.

Otpuhnuvši, okreće se i polazi. Vodi računa da drži leđa pravo kao da će time dokazati nešto. Nikad nisam morao da izazivam strah da bih ubijao, ali ne smeta mi da podučavam. Adi to može da potvrdi.

Džejov pogled prlji mi lice, a iz očiju boje lešnika seva prestravljen pogled. Nema potrebe da izgovori reči, njegov izraz lica dovoljno govori.

Umrećemo.

Nećemo ako se ja jebeno pitam. Imam previše da izgubim i to je mnogo vrednije od mog života.

Njen drugar s kokošjim nogicama, Patrik, propušta nas pa polazi za nama.

„Pokušaj da mi ne buljiš u dupe“, otežem.

On zareži i mesnatom šakom me gurne napred, preteći držeći pištolj drugom rukom. Polako okrećem glavu da bih ga odmerio preko ramena, mahnitog pogleda i s kezom koji ne osećam na licu.

„Začepi i hodaj“, brecne se, ali odaje ga glas. Zadrhtao je sa zadnjom rečju. Mora da je teško glumiti hrabrost pred pogledom zlog čudovišta s pakosnim osmehom.

Dim počinje da se razilazi. Leševi su pobacani po pećini, a okean krvi otiče u kamen. Dok idem za Kler, stopalom zakačim raznesenu ruku koja se otkotrlja pravo do otkinute glave s užasnutim izrazom lica.

Urlanje od bola polako utihne kako broj mrtvih raste i nehotice se zadivim zato što je Društvo žrtvovalo svoje ljude samo da bi me uhvatilo. To mnogo govori.

Nisam samo pretnja, katastrofalan sam.

Kler nestaje iza vrata iza kojih je otišla pošto mi je dala nož. Brz pogled na prostoriju ne otkriva nijednog mog čoveka, ali to ne znači da nisu izmešani s ostalima ili možda mrtvi.

Grudi mi se stežu. Nadam se da nije tako. Znali su u šta se upuštaju, ali njihova smrt bila bi još nešto za šta sam odgovoran.

Pratimo Kler niz slabo osvetljen hodnik istovetan onom kroz koji sam ušao u pećinu. S obe strane se nalaze led trake koje preteće sijaju naspram crnih zidova i pločica.

Ovaj hodnik oštro vodi uzbrdo jer sad izlazimo ispod zemlje. A zbog bolova u telu deluje mi kao da se penjem na planinu.

Džej ukrućeno korača pored mene i povremeno mi dobacuje poglede pune straha i strepnje. Jasno je da nikad nije bio

u ovako opasnoj situaciji. On je uvek za kompjuterom, nikad u prvim redovima. Ne znam kako da ga ohrabrim. Nikad nisam bio lažov i, iako sam siguran da ću nas izvući iz ovoga, ne mogu da jamčim.

Nekoliko minuta kasnije Kler otvara vrata i izvodi nas u mračnu uličicu jedva osvetljenu mesečinom i uličnom svetiljkom na kraju. Sveži sijetlski vazduh odmah hladi znoj koji mi se sliva niz lice.

Kler ne gubi vreme već nas vodi pravo prema neupadljivom crnom kombiju koji čeka na ulazu u uličicu. Zamračeni prozori su toliko tamni da ne možete da vidite unutra čak ni ako zalepíte lice za staklo. Neverovatno jebeno protivzakonito, ali zbog njenih tablica niko neće zaustaviti kombi. Biće dovoljno da vide Klerino ime da bi se okrenuli na drugu stranu.

Što se više približavamo vozilu, Džej se sve više kruti.

Naginjem se prema njegovom uvu. „Samo zamisli Kler kao svoju dobru vilu, a ovo kao kočiju od bundeve koja će te odvesti do tvoje princeze.“

„Ili princa“, ispravlja me Džej kroz stisnute zube. Strahovito se znoji i zenice su mu raširene. „Ne bih se bunio ni protiv jednog ni protiv drugog.“

Sležem ramenima. „Sve dok sam ja i dalje ujka Zi.“

Otpuhuje pa mi dobacuje pogled kao da sam prolupao. „Zar stvarno misliš da ću imati decu posle gledanja ovakvih sranja svakog dana?“

Ponovo sležem ramenima i skupljam usne. „Što da ne? Ujka Zi će se pobrinuti da budu bezbedna. Mogu da im budem lični telohranitelj. Možda im se to neće dopasti, ali jebeno ću to raditi.“

Džej odmahuje glavom i usne mu se podižu u jedva prime-tan osmejak jer mu je jasno šta radim.

Dajem mu budućnost. Pravim sliku u kojoj preživljava i nalazi sreću, odlučio da ima male gremline ili ne.